

Să citim din Efeseni 1:3-14: *„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a bindecuvântat cu tot felul de bindecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, dupăce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte, să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de îțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuș, ca să-l aducă la îndeplinire, la plinirea vremilor, spre a-și uni iarăși Într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, cari mai dinainte am nădăjduit în Hristos. Și voi, după ce ați auzit Cuvântul Adevărului, (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre pt. răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.”*

Doresc să vă salut din toată inima în Numele scump al Domnului, mai ales pe acei care au venit pentru prima dată într-o asemenea adunare simplă. Eu cred că a doua oară când veți veni, vă veți simți deja ca acasă. Eu sper că veți înțelege că noi nu avem nimic de-a face cu o formă religioasă moartă și nici nu suntem interesați de așa ceva. Ci noi dorim din toată inima să primim din Cuvântul lui Dumnezeu o hrană de care sufletul nostru are nevoie. Eu cred că toți, credincioși sau necredincioși, catolici sau protestanți, de pe orice continent și țară, văd că lucrurile se dezvoltă cu o viteză foarte mare. Doar cel care cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu și este luminat și învățat prin Duhul Sfânt, acela are o privire asupra Planului de mântuire al Dumnezeului nostru. Pentru cei mai mulți oameni, Dumnezeu este unul care nu ia parte la ceea ce se întâmplă pe pământ. Poate câte-o dată așa se pare, de parcă Dumnezeu s-

ar fi învelit într-o tăcere, de nu se mai aude nimic despre El. Să nu ne mai facem atâtea griji! Dumnezeu trăiește! El și-a alcătuit un plan pe care El Însuși îl va duce la bun sfârșit.

După ce Domnul și-a desăvârșit Planul Său de mântuire și s-a sculat a treia zi din morți, El a dat ucenicilor Săi o poruncă directă, ca să meargă în toată lumea și să propovăduiască evanghelia Lui, să învețe toate popoarele, până când El va reveni. De la prima până la a doua venire a lui Hristos, este un timp de aproape două mii de ani. Noi știm că la Dumnezeu, o singură zi este ca o mie de ani pentru noi. Cine cunoaște împărțirea biblică, acela știe că acum ne apropiem de sfârșitul tuturor lucrurilor și că acum Dumnezeu vorbește prin harul Lui la ultimii, îi scoate afară ca din foc, în așa fel ca să nu fie surprinși și distruși împreună cu toți ceilalți.

Nu de mult am fost într-o călătorie în Israel. Mie mi-au venit câteva gânduri. Tu te poți uita la un anumit oraș, dar dacă tu nu ai nici un fel de legătură cu Acela care s-a descoperit acolo, într-un anumit fel, atunci va fi un loc ca toate celelalte. Muntele Sinai nu ar fi avut nici un fel de însemnătate pentru noi, dacă nu ar fi venit Dumnezeu Domnul în timpul lui Moise pe acest munte, învelit în foc și fum, munte pe care doar Moise și cei 70 de bătrâni au avut voie să-l urce ca să vorbească și să aibă părtășie cu Dumnezeu.

Noi am fost pe muntele Măslinilor și dacă noi nu am citi ce a relatat Sfânta Scriptură despre acest munte, atunci ar fi fost doar un munte ca toți ceilalți. Eu v-am dat doar aceste două exemple, ca să vă spun următoarele: „Doar atunci când Dumnezeu se poate descoperi în viața ta și în a mea, doar atunci viața mea și a ta va primi (un sens) o importanță. Dacă nu, și tu vei fi doar un om ca și mulți alții. Dar dacă Dumnezeu se poate descoperi în viața ta, atunci a fost pus un lucru veșnic prețios în viața ta.” Lucrurile omenești vor trece, dar cele Dumnezeiești vor rămâne în vecinicie.

Există unele gânduri care mă preocupă și voi știți bine că eu nu-mi fac niciodată un program sau anumite texte. Eu vin într-un serviciu divin, în care eu mă bizui în toate pe Domnul ca El să ne dea ceea ce avem nevoie.

Într-o așa grupare cum suntem noi adunați aici, sunt cu siguranță tot feluri de nevoi. Și fiecare nevoie trebuie să o întâlnim în Sfânta

Scriptură. Unul are nevoie de mântuire, aceluia Domnul îi va fi astăzi Mântuitorul, celălalt are nevoie de vindecare, aceluia îi va fi astăzi Vindecătorul. Orice fel de nevoie ai avea tu astăzi, Domnul dorește să se întâlnească astăzi cu nevoia ta. Dar noi trebuie să venim în credință la El, fără să ne îndoim. Eu am spus-o de foarte multe ori. Cuvântul lui Dumnezeu nu permite nici un fel de îndoială, El este pur și simplu vrednic de crezare, El este Da și Amin, El este același în veșnicie. Noi citim în el: „*Cerul și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece.*” Da, pământul și cerul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veșnicie! Oamenii spun astăzi una, iar mâine altceva, dar Dumnezeu a spus întotdeauna ceea ce a avut de spus. Dumnezeu nu trebuie să se corecteze niciodată. El nu primește din timp în timp înțelepciune, El nu poate să spună că știe astăzi mai mult decât acum o mie de ani. Dumnezeu este Cel Atotputernic, Cel Atotștiutor, Cel care este tot timpul prezent și totuși El a avut grijă de tine și de mine.

Dacă de exemplu un om are o anumită poziție, adică ceva mai mare decât alții, atunci acest om nu mai acționează sau vorbește normal, fiindcă el este ridicat într-o poziție mai înaltă, fie în guvern, într-o comunitate sau la consiliu. Dar la Dumnezeu este cu totul altcumva. Dumnezeu are acest popor neînsemnat, aceste trupe pedestre, cei săraci, cei părăsiți, cei care au fost loviți de soartă, cei trudiți și împovărați, aceștia au parte, aceștia au intrare la Dumnezeu, Împăratul împăraților, Domnul oștirilor. Și aceasta doar din cauză că El ni s-a descoperit nouă personal în Isus Hristos. La ce ne-ar fi ajutat un Dumnezeu în cer, dacă El n-ar fi venit jos pe pământ, de fapt acolo unde suntem noi și să se facă una cu noi, să sufere moartea în locul nostru, să plătească datoriile noastre, să ierte păcatele noastre și să ne dăruiască din tot harul Lui viața veșnică?

Dumnezeu nu a vorbit cuvinte goale, ci Dumnezeu stă cu fapte în spatele Cuvântului vorbit. S-ar putea să treacă un anumit timp până ce Cuvântul lui Dumnezeu să se împlinească. Exact așa cum a fost și la prima proorocie din Geneza 3, 15; au trecut foarte mulți ani până când s-a împlinit. Dar să nu uitați niciodată: Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său și împlinește la timpul potrivit lucrurile care au fost prevăzute în planul Lui, din vecinicie. La Dumnezeu nu se petrece nimic din întâmplare, ci totul este planificat de El însuși. Noi am putut să citim

deja din Efeseni, că totul se va împlini conform planului Său de mântuire.

Acest cuvânt: „Predestinat sau hotărât dinainte,” nu-l cunosc prea mulți în forma corectă. Unii înțeleg una sau cealaltă. Însemnătatea lui corectă este aceasta: Dumnezeu, ca Cel Atotștiutor, a putut vedea toate lucrurile din veșnicie în veșnicie. El a putut să aducă la suprafață această împărțire a Cuvântului în diferite perioade de timp conform rânduiei Dumnezeiești și a dorinței Sale cuprinse în planul Său de mântuire pe care l-a făcut El Însuși din veșnicie. Dacă un om a priceput aceasta, că de fapt el a fost rânduit mai dinainte de Dumnezeu, atunci... Tu nu ai devenit un copil al lui Dumnezeu fiindcă a fost decizia ta. Tu ai devenit un copil al lui Dumnezeu fiindcă a fost decizia Dumnezeului nostru. Nu noi l-am căutat pe El, ci El ne-a căutat pe noi. Noi nu am mers la El, ci El a venit la noi. Noi știm foarte bine că El are milă de noi, cum spunea fratele Branham în predicile sale din seria Evreilor: „Dacă Dumnezeu mântuiește pe un om astăzi, ca El să-l piardă mâine, atunci Dumnezeu nu a știut ce a făcut ieri.”

Dumnezeu știe ce face și harul Dumnezeului nostru nu este o marfă ieftină pe care o poți vinde azi în piață. Harul lui Dumnezeu este cel mai valoros și cel mai veritabil lucru pe care Dumnezeu ni l-a dăruit prin Isus Hristos! Acest lucru este un dar, un dar foarte scump. Un dar trebuie acceptat, el nu trebuie plătit, dar el trebuie să fie acceptat cu un „mulțumesc din inimă.” Ceea ce ne rămâne nouă, oamenilor, este ca noi să ne aplecăm în Fața lui Dumnezeu.

Eu vă pot spune că ieri pe autostradă mi-a venit gândul: „În curând, tu vei sta în Fața Dumnezeului tău.” Apoi eu mi-am spus mie însumi și lui Dumnezeu: „Cum voi sta eu în Fața Ta?” Eu am început să plâng, eu, un om matur. Eu l-am spus: „Doamne ia viața mea, lasă ca ea să fie a Ta, Dumnezeul meu credincios, în vecii vecilor. Ia de la mine tot ce nu poate rezista în fața Ta și descoperă-Te încă odată în Puterea și în Slava Ta.”

Știți, cel mai frumos lucru este când un om poate să plângă din tot sufletul lui în Fața lui Dumnezeu. Când el poate să-și verse ce este în inima lui. Știți, atunci ies câteodată unele lucruri la suprafață pe care nu le vei spune niciodată unui om, pe care le spui doar Domnului. Cu siguranță, El nu le va spune mai departe. Voi nu trebuie să vă faceți griji.

El este Marele Preot care simte cu noi în slăbiciunile noastre. El este un Dumnezeu al Harului, al puterii, al întăririi. Un Dumnezeu care se descoperă acelor care Îl caută din toată inima și din tot sufletul lor.

Eu am citit astăzi titlul unei ziar: „Noi ne aflăm în mijlocul celui de al treilea război mondial.” Vin tot feluri de știri, unele lucruri se împlinesc, și se pare că toate sunt aruncate încoace și încolo. Ordinea oamenilor nu mai există aproape de loc. Peste tot revoluții, ucideri, trădare și tot ce ține de aceste lucruri. Toate acestea sunt semnele timpului de sfârșit.

Frați și surori, noi trebuie să avem grijă de un lucru, și aceasta eu aș dori să o accentuez foarte tare. Duhul timpului nu are voie să vină asupra Bisericii Dumnezeului Celui viu și nici nu are voie să pună stăpânire asupra ei, ci Duhul Sfânt trebuie să ia conducerea în Biserica Dumnezeului Celui viu, în așa fel ca biruința lui Dumnezeu să iasă la suprafață. (AMIN!) De aceea noi trebuie să avem grijă. Dacă noi nu facem aceasta, atunci ni se poate întâmpla ca același duh al timpului care se află în oamenii din lume, în toate religiile, în toate rasele, popoarele, limbi și națiuni, să vină asupra noastră.

Poate acest lucru vi se va pare cam ciudat. Duhul timpului nu se va opri nici în fața cortinei de fier, nici alt undeva. Duhul timpului se răspândește peste tot. Dar există un singur loc pe pământ, în care el nu are nici un drept și acesta este: „Biserica Dumnezeului Celui Viu.” În acel moment în care acest duh al timpului intră în Biserică, atunci va fi o prăbușire după cealaltă. Atunci vor avea loc aceleași lucruri care sunt și în lume.

Domnul nostru spusese ucenicilor Săi: „*Voi nu sunteți din această lume, cum nici Eu nu sunt din această lume.*” Dacă noi pricepem această deosebire și ne vom supune în toate Dumnezeului nostru, spunând: „Doamne, aici este viața mea, Dumnezeul meu, eu Ți-o încredințez Ție.” Apoi Domnul va spune: „Voi sunteți *în* această lume, dar *nu din* această lume.” Văzut pământește, noi suntem aici pe acest pământ ca și toți ceilalți. Dar văzut duhovnicește, noi am primit har și am devenit copii ai lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Și totuși, noi trebuie să veghem și să ne rugăm, ca să nu cădem în ispită.

Noi putem citi în Apocalipsa, unde scrie de ceasul ispitei care va veni peste tot pământul. O ispită are întotdeauna două părți și eu cred că

și aici va fi la fel. O ispită are o parte teoretică și o parte practică. Este așa sau nu? Dacă cineva va fi examinat într-o anumită meserie, atunci există partea teoretică și partea practică. Iar după aceste două examene ți se va da un rezultat. Dacă noi vorbim acum de un examen, atunci noi nu ne gândim doar la partea teoretică - s-ar putea ca noi s-o trecem fără nici o problemă - dar aici este vorba de partea practică.

Dar dacă este vorba de partea duhovnicească, atunci eu aș dori să primesc harul lui Dumnezeu, începând chiar de acuma până la revenirea Lui. Noi cunoaștem teoria foarte bine, din Sfânta Scriptură adică tot materialul dumnezeiesc și nu avem nici un fel de problemă. Dar acum apare partea practică... Și dacă noi cădem aici, atunci va lipsi o za din lanț. Atunci mărturia lui Isus nu ne va putea fi dată. În Apocalipsa scrie foarte frumos despre aceasta, în cap. 19:10b: *„Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.”* Îmi devine tot mai clar că toate adevărurile biblice se pot înțelege doar atunci, când ele sunt descoperite prin Duhul Sfânt fiecăruia în parte.

Astăzi am întâlnit un frate pe drum înapoi, care mi-a spus: „Frate Frank, nu fi supărat pe mine, dar eu aș dori să-ți spun că eu am ars ultima predică de la fratele Branham cu titlul cutare.” Eu l-am întrebat: „Care a fost motivul?” Apoi, bineînțeles, el a spus ce a avut pe inimă. După ce am spus unele lucruri, el susținea că se ține doar de Biblie. Da, o zicală cuminte, o zicală foarte cuminte. Dacă eu m-aș duce azi într-o biserică baptistă, metodistă, penticostală sau catolică sau orice fel de organizație și i-aș întreba: „După ce trăiți voi, din ce predicăți voi, pe ce fundament este bazată credința voastră?”, atunci cu toții, începând de la prima tabără creștină, până la ultima organizație, vor da același răspuns: „Fundamentul credinței noastre este Sfânta Scriptură!” Dar atât timp cât Sfânta Scriptură este doar în casa ta și textul în gândurile tale, da, el este Adevărul, dar; el nu este ADEVĂRUL biblic dumnezeiesc descoperit prin Duhul Sfânt pentru tine personal, ci doar un adevăr, despre care poți vorbi, despre care poți să te cerți, dar la care tu nu poți avea parte directă.

În acel moment în care Dumnezeu descoperă aceste Adevăruri biblice prin Duhul Sfânt, se va stabili o relație personală între tine și Dumnezeului tău. Să vă explic aceasta într-un alt mod. Există foarte mulți oameni care cred din istorie în Isus Hristos, că El a trăit cândva și

că a murit și s-ar putea ca totul să se sfârșească aici pentru ei. Doar de Isus Hristos este scris în cărțile de istorie. El a trăit, El a fost aici, aceasta o scriu toate religiile. Să mergem un pas mai departe. În toate bisericile și organizațiile se predică de Isus Hristos. Fiți acum foarte sinceri: când devine această lucrare pentru tine și pentru mine ceva personal? În acel moment în care Hristos nu a fost doar un oarecare care a umblat pe acest pământ, ci atunci când El a devenit Mântuitorul tău personal. În acel moment când tu ai o întâlnire personală cu El. Atunci situația arată altcumva. Atunci tu nu vei mai vorbi doar de un Mântuitor, care a umblat pe acest pământ, care a făcut lucruri bune acum 2000 de ani, ci atunci tu vei avea dreptul să vorbești despre Mântuitorul tău pe care tu L-ai trăit. Cel care ți-a iertat păcatele tale. Cel care ți-a dăruit har, Cel care te-a iluminat, Cel care te-a scos afară din lume și te-a pus în împărăția lui Dumnezeu. Atunci lucrarea care era așa de departe, va deveni o lucrare personală foarte apropiată. Exact așa este cu toate adevărurile biblice care sunt scrise în această Carte a lui Dumnezeu.

Noi putem merge un pas mai departe. Sfânta Scriptură spune că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Dacă spui aceste lucruri la majoritatea creștinilor, ei împart aceste lucruri cu capul lor în mai multe părți matematice. Ei nu pot pricepe că Același Dumnezeu, care era în cer ca Tată, s-a putut descoperi în Fiul și în același moment El putea să fie și în cer ca Tată. Dacă tu te vei apropia cu înțelepciunea omenească de lucrurile acestea, atunci tu vei rămâne pe loc. Dar dacă tu vei fi iluminat prin Duhul Sfânt și lași ca Cuvântul lui Dumnezeu să-ți vorbească, atunci tu nu vei auzi tălmăcirea gândurilor tale proprii, ci atunci tu vei primi descoperirea Cuvintelor dumnezeiești.

Există un text în Daniel 2, unde înțelepții țării au fost chemați să spună dinainte despre lucrurile viitoare. Aici este scris în Daniel 2:27: *„Daniel a răspuns înaintea împăratului, și a zis: ,Ce cere împăratul este o taină, pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului.’”* Acum vine versetul de care am spus: *„Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele,...”* Dumnezeu este în ceruri, iar noi suntem pe pământ. Și totuși El a avut robi și prooroci, care de fapt erau pe pământ, dar ei erau transpuși în locurile cerești prin Duhul Sfânt.

Dragii mei frați, surori și prieteni. Noi am putut trăi în această generație, prin harul Lui, o chemare puternică, dumnezeiască. Și eu trebuia să-i spun astăzi acestui frate, că pentru mine este imposibil să calc în picioare ceea ce a descoperit Dumnezeu fratelui Branham. Eu am preluat răspunderea în Fața Dumnezeului nostru. Bineînțeles, după mintea omenească ar fi foarte simplu ca să treci de unele lucruri de care știi că ele aduc necaz, să le lași în dreapta și în stânga. Dar apoi vine întrebarea: „Nu este cumva chiar acesta *punctul* la care Dumnezeu dorește să ne examineze, dacă dorim să mergem tot drumul cu El?” Și dintr-o dată acest frate a spus: „Eu mă țin doar de Cuvânt.” Apoi i-am spus: „Crezi tu că fratele Branham nu s-a ținut de Cuvânt?”

Deseori poți să încerci să ieși dintr-o anumită situație, dar să știi că Dumnezeu nu ne va lăsa să trecem. Noi toți mai avem încă foarte multe de învățat; și în primul rând, principiul dumnezeiesc, așa cum l-am auzit de foarte multe ori din predici: „*Domnul Dumnezeu nu face nimic, fără să-Și descopere, taina S-a slujitorilor Săi prooroci.*” (Amos 3:7.) De ce a făcut oare Dumnezeu asemenea lucrare mare în acest timp de sfârșit? Doar din această cauză: „Ca El să-Și cheme poporul Său afară, ca să-l conducă afară, să adune Biserica celor întâi născuți la o unitate a credinței și a cunoștinței în Isus Hristos, Domnul nostru. Dacă noi dorim să păstrăm cunoștința noastră, atunci a fost inutilă trimiterea unui prooroc dumnezeiesc și descoperirea tainelor Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu ar fi putut să-și economisească toată silința Lui. Dar El ne-a vrut doar binele; El nu vorbește doar prin litera, ci prin Duhul, care descoperă litera.

În Psalmul 118:22 este scris: „*Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.*” În Luca 20:17, Isus pune întrebarea învățaților pe timpul respectiv: „*Ce însemnează cuvintele acestea, care au fost scrise: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Oricine va cădea peste această piatră va fi zdrobit de ea, și pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera?”* Piatra pe care au lepădat-o zidarii. Psalmistul a vorbit această frază prin Duhul Sfânt. Aici, în locul acesta, au fost zidarii, învățații de pe timpul respectiv și dintr-o dată Piatra din capul unghiului le vorbește și li se descoperă. Scriptura se împlinește în El și prin El, și totuși ochii lor sunt orbiți. Domnul le pune întrebarea: „Ce vrea să spună

această scriptură?” În fața ochilor lor s-a împlinit. Petru mai răscolește încă odată această temă și spune în 1Petru 2:3-5: *„Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.”*

Nu de mult am fost în Ierusalim și noi am văzut zidul plângerii. Ghidul care ne conducea a spus că nici un evreu nu părăsește acest zid până nu a adus la suprafață în rugăciunea lui dorința ca Templul să fie iarăși zidit și ca Dumnezeu să se descopere din nou în Slava Sa, poporului Său. Fiecare evreu care vine la acest zid de plângere, nu vine doar ca să se plângă de trecut, de lucrurile care s-au petrecut, ci, el vine cu o speranță pentru viitor. De fapt cu o speranță pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Israel. Noi știm ce fel de făgăduințe au fost date poporului Israel.

Mie mi-a venit imediat gândul: „Am putea și noi să-L rugăm în același fel pe Dumnezeu, în fiecare rugăciune a noastră, ca El să-Și zidească Biserica Lui și Templul Său. Exact așa cum evreii sunt îngrijorați, ca să fie construit un Templu pământesc, tot așa și noi trebuie să fim îngrijorați ca Templul, Biserica, să fie construită. Isus, Trupul Lui a fost Templul în care Dumnezeu a locuit. Chiar El a spus: *„Dărâmați acest Templu, și Eu îl voi zidi din nou în trei zile.”* Evreii s-au gândit că El s-a referit la Templul de acolo, dar El s-a referit la Templul lui Dumnezeu, la Trupul Lui. Odată cu jertfirea Trupului Său și cu vărsarea Sângelui Său, El și-a răscumpărat o Biserică, care trebuie să fie acum adunată ca Dumnezeu să poată locui în ea.

Fr. Branham spunea acum într-o predică: „Nu biserica ca clădire sau capela, ci oamenii care se adună în această încăpere, ei formează Trupul Domnului. Ei formează Biserica Dumnezeului Celui viu.” Aici scrie că noi, ca pietre vii, trebuie să fim zidiți. Fiecare om care este născut din Dumnezeu, a primit viață veșnică și el este viu în ochii lui Dumnezeu. Și fiecare om care nu l-a trăit încă pe Hristos în iertare și mântuire, acela este mort, mort duhovnicește în păcate. Dacă noi am putea înțelege aceasta, că noi nu am fost doar mântuiți ca să fim în slavă. Noi avem de împlinit aici o lucrare. Aici începe atașarea fiecărei pietre

în parte spre zidirea casei lui Dumnezeu. Voi știți foarte bine că între fiecare piatră există mortar și acest mortar este dragostea lui Dumnezeu. În așa fel de nu trebuie să frece o piatră de cealaltă și este bine ca să fie un strat mai gros între pietre și aceasta este dragostea Dumnezeiască. Dacă această dragostea Dumnezeiască nu este în inima ta și în a mea, atunci toată slujba noastră divină este fără valoare.

Pe crucea de la Golgota, dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit. Așa a iubit Dumnezeu lumea, dându-L pe singurul Lui Fiu. Pavel scrie în epistola către Romani, că „*dragostea lui Dumnezeu a fost vărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt.*” Eu vă spun de acum, că toată lumea este împletită doar în ceartă și în ură, dar Biserica Dumnezeului celui viu, Biserica celor întâi născuți, va fi legată și unită în dragostea lui Dumnezeu înainte de revenirea Domnului Isus Hristos. AMIN! De aceasta avem nevoie!

Nu fiți supărați pe mine dacă îl citez de mai multe ori pe fratele nostru Branham. Dumnezeu l-a ales, de ce să trecem doar așa peste lucrurile acestea. Lui i-a fost spus: „Această lucrare își va găsi împlinirea în dragostea lui Dumnezeu.” Pe când el a văzut mulțimea acelor oameni în rai, lui i-a fost spus: „Doar dragostea desăvârșită va intra aici.” Noi știm cu toții, că noi oamenii ne putem strădui cât se poate de mult, aceasta nu va merge. Dar Dumnezeu este desăvârșit și dragostea Lui de asemenea. Poate că în viața ta și a mea încă nu s-a realizat, poate ea nu s-a revărsat încă în noi în așa fel cum ne-am dori noi. Mai întâi ar trebui să iasă la iveală armonia, înainte să aibă loc revărsarea Duhului Sfânt. Este scris: (Fapte 2:1-3) „*Ei erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute, împărțindu-se printre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt.*”

Eu cred că sfârșitul trebuie să fie asemănător cu începutul. Și nimeni, eu, tu, sau noi vom putea ajuta la această lucrare. Dar un singur lucru noi îl putem face. Noi putem să aducem la suprafață încrederea noastră în Dumnezeul nostru. Mai ales că noi observăm fără să cercetăm prea mult în Sfânta Scriptură că toate lucrurile s-au apropiat de sfârșit. În această legătură este scris: „*Iubiți-vă din toată inimă unii pe alții.*” Sfânta Scriptură mai spune în 1Petru 4:7+8: „*Sfârșitul tuturor lucrurilor*

este aproape. Fiți înțelepți dar, vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.”

De ce este scris acest Cuvânt în această legătură: „*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții.*” Dragostea lui Dumnezeu nu depinde de împrejurări. Fiți odată foarte sinceri, noi oamenii putem vorbi de dragoste, dar dacă ceva nu este așa cum noi ne-am dori-o, atunci dragostea noastră față de omul respectiv s-a cam sfârșit. Apoi noi nici nu mai putem sări peste umbra noastră proprie și noi vom da greș. Dar Dumnezeu nu va da greș niciodată. Și nici dragostea lui Dumnezeu nu va putea da greș. Dragostea lui Dumnezeu nu este legată de împrejurări, ci dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit în Isus Hristos. Și dacă tu și eu suntem în Hristos, atunci noi suntem înveliți în dragostea lui Dumnezeu. Abia atunci noi vom putea iubi pe fiecare așa cum este. Dragostea omenească pune condiții. Noi toți am umblat deja un drum lung pe acest pământ și noi știm cum ar putea fi toate aceste lucruri. Dar dragostea lui Dumnezeu este cu totul altcumva, fără nici un „trebuie” sau „nu trebuie”. Ea este un dar de la Dumnezeu Atotputernic.

Cine a fost Avraam? Un om din Ur în Haldea. Nimeni nu ar fi auzit de el, dacă Domnul nu ar fi avut milă de el, dacă nu ar fi făcut un legământ cu el și i-ar fi dat făgăduințele. Nimeni nu ar fi auzit de el până în ziua de azi. El nu a fost unicul om care locuia în locul acela, dar el a fost unicul om căruia Domnul i s-a putut descoperi în felul acela.

Dragii mei frați și surori, or fi mulți oameni în casa ta, pe strada pe care stai, în orașul unde stai: de ce te-a scos Domnul chiar pe tine afară? De ce m-a scos chiar pe mine? Fiindcă noi suntem sămânța lui Avraam, văzut duhovnicește. Fiindcă Dumnezeu a pus mila și harul Său în viața noastră. Avraam nu a putut face nimic, el doar a crezut și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. Dacă noi privim Sfânta Scriptură, atunci noi am fost mântuiți fără să fi fost vrednici, prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru.

Mai este scris, unde Pavel i-a spus temnicerului din Filipi: (Fapte 16:31) „*Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit, tu și casa ta!*” Deja în proorocul Joel a fost prorocit că cine cheamă Numele Domnului va fi

mântuit. (Ioel 2:32.) Mântuirea nu începe acolo, ci ea începe aici prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. După cum am spus deja, nu este vorba că noi dorim doar să fim acolo. Noi ne-am bucura dacă am vedea că Domnul ar face din viața noastră o binecuvântare pentru alții. În așa fel ca să nu fi trăit doar pentru noi înșine, ci să fi trăit pentru El. Aici este o deosebire foarte mare.

Dragii mei, este scris în Romani 14:7+8: *„Nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.”* Ce folos ar avea viața noastră, dacă nu ar fi trăită pentru Domnul Slavei? Ce folos ar avea toate lucrurile pe care le-ai ajunge în viață, tot ce-ai adunat va rămâne înapoia ta. Doar ce a putut face Dumnezeu în viața ta și prin viața ta, aceea noi o vom putea lua cu noi în Slavă. Totul se împlinește în fața ochilor noștri. Nu se știe cât timp mai avem, nimeni nu va putea fixa o dată și nici nu este nevoie. Un lucru ar trebui să-l accentuăm de fiecare dată în felul cum a spus-o Domnul: *„Dacă voi veți vedea toate aceste lucruri împlinindu-se, atunci ridicați-vă privirea în sus, fiindcă mântuirea voastră se apropie.”* El mai spune: *„Învățați din pilda smochinului.”*

Noi am fost acum în Israel și de prima dată în viața mea am auzit că smochinul primește doar boboci, că el nu înflorește deloc, ci aduce imediat fructe. Toți ceilalți copaci primesc boboci, înfloresc și după aceea ei aduc fructe. Smochinul aduce bobocii la suprafață și imediat și fructele. Da, așa este, voi o veți vedea. După ce smochinul devine zemos, imediat răsare și bobocul. Pomul este încă gol de tot, fără frunze, fără nimic, doar bobocii. Nu se vede nici un fel de floare, nimic, doar dacă te apropii vei vedea boboci foarte mici. Câteva săptămâni mai târziu deja poți culege fructele din smochini, fără să fi văzut timpul înfloriri. Ce tablou minunat care se referă la poporul lui Israel!

Eu vă pot spune că de data aceasta am primit foarte multe informații de care am fost surprins. Eu am fost surprins de lucrurile care se petrec și care se împlinesc acum. De oamenii care vin în teama lui Dumnezeu și cheamă Numele Domnului. Cine s-ar fi gândit acum la împlinirea acestei Scripturi: *„Eu îi voi aduna din toate colțurile pământului, și îi voi semăna în țara lor natală.”* Ei sunt acolo, chiar

dacă vor veni tot feluri de necazuri, biruința Dumnezeului nostru se va descoperi. Și Biserica trebuie să treacă prin unele încercări. Dacă există vreun timp în care noi ar trebui să ținem unul cu celălalt, în care să ne iubim din toată inima și în care să ne ducem unul pe celălalt pe mâini de rugăciune, atunci să știți că acum este momentul. Acum a sosit timpul în care dragostea dumnezeiască de care am vorbit până acum, să fie realizată prin practicarea ei, în așa fel ca toate lucrurile să fie incluse în această dragoste dumnezeiască.

În ultimul timp am avut impresia că dacă vorbești cu oamenii despre anumite lucruri pământești, la urma discuției ești foarte împovărat, bucuria dispare și în inima ta ai o anumită nevoie. Dar dacă vorbești cu oamenii despre Isus, la urma discuției ai o bucurie nespus de mare, ești foarte bucuros fiindcă ai putut să vorbești cu un om despre Isus.

Voi știți că eu am fost patru săptămâni undeva ca să mă pot odihni. Și în fiecare zi am putut să vorbesc cu mai mulți oameni despre Isus. Pentru mine aceasta a fost o lume nouă. Mie mi-a venit gândul: „Doamne, de ce să fiu tot timpul cu credincioșii și câte-o dată îmi pierd timpul cu ei, pe când necredincioșii sunt bucuși și sunt pregătiți să asculte?” Eu mă gândesc la ultima discuție pe care am avut-o acolo, la acest tratament, cu un polițist din Karlsruhe și mulți alții într-o casă evanghelică. Acolo se vorbea despre rugăciunea „Tatăl nostru” și despre propoziția: „Sfîntească-se Numele Tău”. Și fiecare a putut să spună câte ceva. Și după ce au vorbit câțiva, eu nu mai puteam să tac. Eu m-am sculat și am cerut voie să vorbesc. Apoi le-am spus: „Mai întâi noi trebuie să știm despre ce Nume este vorba aici? Dacă noi dorim ca Numele să fie sfințit, atunci prima întrebare este: care este acest Nume?” Eu trebuie să vă spun că Dumnezeu dăruiește mult har. Preotul stătea acolo, nevasta lui și toți acești oameni. Noi discutăm unul cu celălalt și rezultatul a fost că acel preot a venit la mine și mi-a spus: „Frate!” El zicea: „Frate Frank, dacă ai timp, te rog, vino în casa mea la o cafea, tu trebuie să vii la mine acasă!” Ce a fost aceasta? Dragostea lui Dumnezeu! Pe oameni nu trebuie să-i lovești cu sabia în stînga și în dreapta, ci dovediți prin dragostea lui Dumnezeu ceea ce scrie aici. Polițistul stătea la dreapta mea și după ce totul s-a sfârșit, el m-a prins de umăr și mi-a spus: „Auzi, trebuie să mai vorbesc ceva cu tine.” Aceasta

a fost joi seara, iar vineri dimineața la ora nouă ne-am întâlnit și la ora unsprezece am îngenuncheat împreună, pe când el și-a deschis inima și și-a încredințat viața lui Dumnezeu.

Frați și surori, este timpul în care trebuie să încetăm de a ne distruge unul pe celălalt. Să începem prin a-I sluji lui Dumnezeu și de a arăta oamenilor drumul mântuirii înspre Dumnezeu. S-a ocupat cumva Domnul Isus cu toți acei oameni cuminți? El mergea pe drumul Lui, El vindeca bolnavii, mântuia pe cei pierduți și ierta păcătoșilor păcatele. El nu și-a pierdut timpul cu cei buni, atunci de ce să ne pierdem noi timpul cu ei? Noi nu dorim să ne tăiem unul pe celălalt cu sabia, ci pe dușman. Noi trebuie să ne rugăm unul pentru celălalt, doar atunci va pogori binecuvântarea pe care o dăruim altuia asupra noastră. Tu poți să devii o binecuvântare mare pentru mulți într-un timp foarte scurt. De fapt este așa, ca Cuvântul Domnului să se împlinească și acolo unde tu nu ai dori-o. Dar El a spus: (Matei 13:57) „*Nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în casa Lui.*” Voi știți foarte bine, chiar atunci când tu nici nu ești un proroc, atunci tu ești un nimic de la început. Și chiar dacă tu ai fi un prooroc atunci tot n-ai fi nimic. Dar mergeți odată într-un sat vecin și vestiți acolo, atunci veți primi un rezultat bun și lucrarea va aduce roade. În fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este ceva. Poate noi am spune că așa a fost atunci. Astăzi mai este la fel.

Dar se poate întâmpla, așa cum mi s-a întâmplat mie acum 10 zile. Eu am ieșit de la poștă, un om m-a privit și a zis: „Ești mulțumit cu mașina ta?”

Eu i-am răspuns: „De ce vă interesează? Mașina merge bine.”

El zicea: „Un moment, eu aș dori să discut un pic cu d-voastră.”

Eu i-am zis: „Despre ce?”

El m-a întrebat: „Cine sunteți d-voastră de fapt?”

Am zis: „Așa și așa este numele meu.”

El a continuat: „Eu trebuie să vorbesc cu d-voastră, eu vă invit la o cafea.”

Apoi am avut o discuție cu acest om. Eu nu l-am întrebat, ci el m-a întrebat. Dumnezeu poate să conducă și să trimită oameni pe drum care doresc să vorbească cu noi, care ne pun întrebări. Sau dacă este voia Lui să se întâmple în așa fel cum mi-a mers joia trecută. Eu mă duc foarte rar pe jos. Și dintr-o dată mă uit într-o vitrină, unde scria: „Magazin nou

deschis, cafea gratuită.” M-am gândit: „Acum intri și aici și mai bei o ceașcă cu cafea.” Am intrat înăuntru și acestui om îi strălucea toată fața. Eu i-am spus: „Ascultă domnule, toate aceste lucruri le faci din dragoste?”

El mi-a răspuns: „Bineînțeles, tot ce fac aici o fac doar din dragoste.”

Apoi eu i-am pus o singură întrebare: „Faceți acest lucru din dragoste dumnezeiască sau din dragoste omenească?”

El m-a privit, fiindcă la aceasta el nu s-a așteptat deloc și mi-a zis: „Ce ați spus?” Eu am răspuns: „Eu am întrebat doar dacă faceți acest lucru din dragoste dumnezeiască sau din dragoste omenească?”

El a spus: „Intrați vă rog în camera de dincolo, până servesc oaspeții aceștia, apoi voi veni și vom discuta mai departe.”

Dumnezeu conduce lucrurile, dar noi trebuie să ne lăsăm conduși. Noi nu trebuie să mergem cu ochii și urechile închise, ci cu o inimă deschisă. Ce va ieși la urmă, aceasta este treaba lui Dumnezeu. Dar noi suntem sarea pământului, noi suntem lumina lumii, noi suntem martorii Lui, copiii Lui. Cine să vorbească de El, dacă nu vorbim noi de El? Să vorbească ateștii sau comuniștii? Cine să vorbească de El? Dacă noi tăcem, atunci pietrele vor striga.

Eu am o dorință în inima mea, ca Dumnezeu să vorbească tuturor popoarelor, chiar și popoarelor islamice, care sunt orbite și nu știu ce fac. Care cred că-I slujesc lui Dumnezeu și că ei au unica religie care mântuiește, doar din cauza că au avut un Mohamed. În inima mea eu simt cu ei. Și de foarte multe ori I-am spus Domnului nostru: „Dumnezeul meu, preia Tu toată această lucrare, vorbește Tu un Cuvânt cu putere, fiindcă puterea mondială a Americii a devenit ca un Moș Crăciun. Unde am ajuns noi acum? Toate puterile mari devin puteri mici. Mai rămâne doar o singură mare Putere, care este: „Puterea lui Dumnezeu.” Și în fața acestei Puteri, totul trebuie să se aplece. Și de foarte multe ori îmi este în inimă, ca acești oameni care doar au auzit de un creștinism, care de fapt nici nu au văzut vreodată în viața lor un creștin adevărat, care de fapt nici nu știu despre ce este vorba, ca aceste popoare să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu vă spun, fiindcă Domnul Isus a rostit aceste Cuvinte, El a spus: (Matei 24:14) „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în*

toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Este așa, sau nu? El a spus-o așa?

Va veni timpul în care deznădejdea supraviețuirii și a existenței va fi în joc dintr-un capăt la altul al lumii și oamenii vor fi siliți, da, ei trebuie să capituleze. Gura lor cea mare va deveni foarte mică, stomacul lor se va micșora cu siguranță, iar iarna o vor simți foarte mulți. Dar chiar în acel timp, Evanghelia minunată a lui Isus Hristos li se va adresa popoarelor. Și atunci noi vom fi ajuns la acel loc ca Dumnezeu să ne poată folosi nu numai teoretic ci și practic.

Voi știți, acum noi ne întoarcem iarăși la început, la examenul teoretic și practic. Apostolii au dat învățătură poporului lui Dumnezeu și apoi ei au transformat învățătura în practică. De Domnul nostru este scris că El a făcut amândouă, El a practicat și a și învățat. Minunat! Noi am fi învățat mai întâi și apoi am fi practicat. Mai întâi El a practicat și apoi a învățat. O ordine minunată. Dumnezeu să aibă milă de mine. Mai întâi să fiu un înfăptuitor al lucrurilor pe care le vestesc altora. El să-mi dăruiască har, ca în primul rând să trăiesc eu cea ce trebuie să trăiască la urmă și ceilalți. Voi veți vedea că Dumnezeu nu îmi va ajuta doar mie, ci El ne va ajuta pe noi toți. El ne va dărui har și nu ne va lăsa ca să rămânem la jumătatea drumului. „NU!” Chiar dacă totul va părea fără nici o speranță. Chiar dacă politica se va împotmoli, la fel economia națională și toată suita ei, atunci auzul se va deschide. Atunci oamenii vor auzi. Azi tuturor le merge bine. Dar va sosi ziua. Voi vedeți că crizele se adună, de nu știi ce se va întâmpla azi sau mâine.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare zi, în care mai avem de mâncat și de băut. Una vă mai spun: timpurile bune au trecut, totul merge spre vale. Și aceasta doar dintr-un singur motiv, că oamenii trebuie să recunoască faptul că ei au nevoie de Dumnezeu, în așa fel ca ei să îngenuncheze, ca să asculte încă odată Mesajul lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 14:6 scrie: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” Dumnezeu arată în cer ce se va întâmpla pe pământ. Noi nu mergem înspre aceste lucruri doar cu o speranță, ci cu o încredere deplină și într-o credință deplină că Domnul va duce la bun sfârșit planul Său. La urmă, El va fi Cel slăvit. Așa cum este scris în

Daniel, că toate celelalte împărății vor fi distruse, doar Împărăția Lui, care este o Împărăție veșnică va rămâne.

El să ne dăruiască har, ca să fim în Împărăția Lui, în Isus Hristos, Domnul nostru, unicul loc de întâlnire al lui Dumnezeu cu omenirea.

Noi am dori să-L mai vestim încă odată popoarelor pe Isus, Domnul nostru, ca Cel ce este, ca Cel ce este „EU SUNT”. Cel care a vorbit lui Avraam, Cel care a vorbit cu Moise, Cel care a murit pe cruce la Golgota, Cel care a înviat a treia zi din morți și s-a arătat ucenicilor, Cel care s-a înălțat la cer și va veni iarăși în Puterea și Slava Lui. Noi așteptăm acest lucru, noi nu știm când se va întâmpla. S-a tot spus și aceasta noi o credem, că înainte de catastrofa cea mare care va veni peste omenire, Biserica Domnului va fi luată în așa fel ca să nu mai trebuie să trăiască aceste lucruri. Dacă noi observăm cum se împlinesc anumite lucruri, atunci noi ajungem la întrebarea: „Doamne, cât timp va mai dura?” Noi putem să ne-o spunem unul altuia, ca să ne pregătim pentru întâlnirea cu Dumnezeul nostru, fiindcă s-ar putea să fie în orice moment ultima clipă în care El ne va chema. Întrebarea este: „Cum stăm noi în Fața Lui? Tu cu viața ta și eu cu viața mea?” De fapt un singur lucru ne mai rămâne: să venim la El așa cum suntem, să ne aruncăm în prezența Lui la picioarele Sale. Să-L vedem pe El ca Cel răstignit și să spunem: „Mântuitorul meu, așa cum sunt, eu vin la tine, primește-mă ca proprietatea Ta și fă din mine ceea ce Tu Ți-ai pus în plan. Fă din noi fii și fiice ale lui Dumnezeu, oameni care sunt vrednici să scape de toate lucrurile care vor veni asupra pământului, oameni care rezistă în Fața lui Dumnezeu.”

Întrebarea este: „*Va găsi Fiul Omului credință pe pământ la venirea Lui?*” Eu îmi permit să spun că toți oamenii care nu și-au pus încrederea în Domnul Isus Hristos, aceia vor dispera, se vor descuraja și n-o să mai poată rezista. Dar aceia care și-au pus nădejdea în Dumnezeu, aceia vor spune: „Dacă cineva omoară trupul, nu face nimic, fiindcă sufletul nu-l va putea omorî nimeni. Noi tot vom merge în slavă la Domnul și vom fi acolo la El tot timpul.”

Nimeni din cei care suntem azi aici, să nu lipsească atunci. Inimă scumpă, dacă tu ești de prima dată într-un serviciu divin de felul acesta, care pe dinafară nu arată defel ca un serviciu divin, sper ca Dumnezeu să fi vorbit inimii tale. Cuvântul Lui să nu se întoarcă gol, ci să îplinească

scopul pentru care a fost trimis. El mai iartă și azi greșelile, neținându-ne în socoteală păcatele noastre. El le-a purtat pe crucea de pe Golgota. Păcatele mele și păcatele tale, El le-a purtat la cruce. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Mântuirea este o lucrare desăvârșită a lui Dumnezeu. Dar noi trebuie să o primim prin credință și să-I dăm prilejul Domnului ca să ni se descopere.

Voi vă veți întreba: „A biruit El și moartea?” Da, bineînțeles. Pentru credincioși, moartea este doar o trecere din timp în vecinicie. El a purtat bolile noastre, a luat păcatele noastre asupra Lui, El a biruit moartea, El a înviat în a treia zi. Eu aș dori să-L vestesc pe Isus ca pe Cel răstignit, pe biruitorul de la Golgota. Poate întreabă cineva: „Atunci nici un credincios nu ar mai trebui să facă vreo greșală, atunci nici un credincios nu s-ar mai îmbolnăvi, atunci nici un credincios nu ar mai muri.” Așa precis nu este. Noi așteptăm împlinirea mântuirii și ea se va împlini doar atunci, când trupurile noastre muritoare vor învia, ceea ce înseamnă, când ele vor fi transformate în trupuri de înviere. Apoi viața nouă a sufletului va fi luată în trupul nou al învierii. Atunci tu nu te vei mai plânge și nu-ți va părea rău, atunci tu vei tresălta și lăuda. Aici noi mai suntem jigniți de una sau alta, noi mai avem grijile și nevoile noastre. Desigur, cei credincioși mai mult decât cei necredincioși.

Eu aș dori să vă mai spun ceva. Este scris: „*Aruncați toate grijile asupra Lui, El va avea grijă de voi.*” Da, este ușor de spus, dar greu de practicat. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu, noi dorim să aruncăm asupra Lui tot ce ne apasă și ne îngrijorează și să spunem: „Doamne, primește-ne din nou și binecuvântează-ne în același mod cum Tu ai binecuvântat poporul Tău în creștinismul de la început. Dăruiește-ne aceleași lucruri și trăiri, pe Duhul Sfânt și tot ce ține de aceasta în același mod ca atunci la început.” Hristos, Domnul nostru, este același ieri azi și în veci. Astăzi, El dorește să fie Mântuitorul, Răscumpărătorul, Vindecătorul și Medicul tău. Azi, El dorește să se descopere din nou, ție și mie. Lăudat și proslăvit să fie Numele Lui!

AMIN!